

saaledes, at en fremmed Magt ikke med en Haandfuld Folk eller f. Eks. med et enkelt Skib skulde kunne komme og slaa os til Jorden“. Det citerede det ærede Medlem som et Vidnesbyrd om, at den højtærede Minister tidligere havde udtalt noget, der var i Strid med de Foranstaltninger, som hans eget Ministerium nu gik med til. Det forekommer mig, at det er ganske urimeligt, thi det, der er sket her, er netop det, som den højtærede Minister i denne Tale kalder at konstatere Neutraliteten, konstatere den saaledes, at en fremmed Magt ikke med en Haandfuld Folk eller med et enkelt Skib skulde kunne komme og slaa os til Jorden. Det er derfor, der blev sat Vagt paa Søforterne, det er derfor, der blev truffet Foranstaltninger til Belysning osv. osv., og det er derfor, at de 1,500 Mand bleve indkaldte. Der er vistnok intet Medlem i denne Sal, der kan mene, at Ministeriet ved at indkalde disse 1,500 Mand og træffe disse Foranstaltninger, der i alt kostede 116,500 Kr., paa Søbefæstningen, har troet, at der dermed kunde leveres store Slag. Det, man har ment, er netop, hvad den højtærede Kultusminister har udtalt i den bekendte Tale, at naar Situationen var den, at krigsførende Magter kunne ventes at passere vor Dør, maatte vi gøre det saaledes, at ikke den første den bedste Haandfuld Folk eller det første det bedste forbigående Skib kunde komme og besætte vore Forter og saaledes gøre sig til Herrer inden for vort Territorium. Hvis slikt var sket, vilde vi være hjemfaldne til Europas Latter. Det var for at forhindre dette, at disse Foranstaltninger bleve truffe, og det var ogsaa derfor, at Folketinget gav dem sin Tilslutning ved Tillidsvotumet.

Under Forhandlingen om Interpellationen udtalte det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) et forstandigt Ord, som jeg vil fremdrage. Det forekommer mig nemlig, at dette forstandige Ord som en Lysprojektør kaster et langt Lys hen over hele Situationen. Han sagde: „Jeg erkender fuldt ud, at denne Regering i Øjeblikket er den eneste parlamentarisk mulige.“ Naar det ærede Medlem erkender det, vil det sige, at i en Situation som den, der forelaa, er Regeringen, denne Regering, saaledes som den nu er sammensat, den, der har den fulde moralske Ret til at dømme og handle paa Landets Vegne. Naar denne Regering tager Penge paa forventet Tillægsbevilling i en Situation, hvor den skal handle og

handle hurtigt, sker det ikke paa en Forventning, der svæver i Luften. Det er Forskellen paa Situationen nu og den Situation, hvori saa mange Regeringer tidligere have været, naar de have givet Penge ud paa forventet Tillægsbevilling. Det er Forskellen paa den Situation, der nu er, og den, der var, da Ministeriet Høring paa forventet Tillægsbevilling gav Penge ud, at nu svæver Forventningen ikke i Luften, nu hviler den paa det sikre Fundament, at Regeringen har Tillid hos det store Flertal i dette Ting, hos det store Flertal i Befolkningen, ja, paa det sikreste af alle Fundamenter, det, som det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds pegede paa, da han sagde, at denne Regering var den eneste parlamentarisk mulige i dette Land, det vil sige den eneste Autoritet, der har at handle og dømme i en Situation, hvor der skal handles og dømmes hurtigt.

Jeg kunde tænke mig en Opposition, der sagde: Vi anerkende dette, vi anerkende, at Regeringen staar saaledes, at det maa blive dens Dom og dens Handlinger, der ere afgørende for Landets Stilling over for Udlandet i en saadan Situation, vi anerkende det fuldt ud og ville bøje os loyalt derfor, men vi forbeholde os, naar Sagen foreligger nærmere oplyst, den saglige Kritik af de truffe Foranstaltninger. En saadan Opposition vilde have sin Berettigelse. Kritik er Oppositionens Sag, og saglig Kritik fra en Oppositions Side er en Nødvendighed under parlamentariske Forhold. Men det var ikke det, der skete fra Socialdemokratiets Side, da Spørgsmaalet om de ekstraordinære Foranstaltninger var fremme. Der var ikke da Tale om at forbeholde sig sin saglige Kritik, naar man senere kom tilbage til Enkeltheder. Nej, det, der skete, var hverken Kritik eller politisk Opposition, det var sanseløs Agitation. Naar man er kommen saa vidt, at man udraaber, at vi ved vore Foranstaltninger kaste os i Ruslands Vold, at man endog paakalder Englands Opmærksomhed derpaa, er man langt ude over det rimelige og ude over det fornuftige. Det er den Slags Ting, der overhovedet ikke sker uden under den Forudsætning, at der er intet Menneske, der tillægger det nogen Betydning, hvad „Social-Demokraten“ skriver om udenlandske Forhold. Det er vistnok en Forudsætning, der er ganske rigtig, men den er ikke smigrende for Bladet og heller ikke for de Mænd, der staa bag ved det. Hvis man ikke gaar ud fra den For-